

HIPPOLYTOS:

Tak utlačnou lží poprávu rozhněván,
měl bych vám pravdivě vše vysvětliti sám.
Leč nechci dotýkat se věcí, jež vás bolí.
Jen ohled vůči vám mi mluviti nedovoli.
Aniž chci zvěšňovat, pane, váš těžký žal,
rád bych, abyste přec mňj život prozkoumal.
Přecím vždy předchází zločinu velikému.
Kdo zákon poruší jen ku prospěchu svému,
nakonec znesvětlí i práva posvátná.

Stejně tak jako ctnost i zločin stupně má
a nikdy nepřejde, kdo žije v nevinosti,
pojednou na cestu nejvyšší zvrácenosti.)
Den jeden nezmení ctnostného jedince
v zlosyna, ve vraha či v zrůdu dokonce.
Mě matka hrdinná svým hrdem odkojila
a já krev nezradil, jež i mou krví byla.

Nadto pak Pitheus, jenž zván je mudrcem,
mi učitelem byl, než z domu vyšel jsem.
Nechci teď stavět se do lichotného světla,
leč jestli jaká ctnost kdy v srdce moje slétla,
pak je to, pane mňj — to budete přesvědčen
nenávisť k zločinu, z něhož teď nářčen jsem.
To o mně známo je po celém Řecku dosti.
Často jsem onu ctnost přepínal k ukrutnosti:
lid ví o zármutku, jenž druhdy sthal mne.
Den čisší nemůže být nežli srdce mé,
a přesto Hippolyt prý v lásce zakázané...

THÉSEUS:
Tvá pýcha, zbabělče, tvým soudcem se teď stan
Vím už, proč chladem tvým nic v světě nepohn
Jen Faidra vábila tvé oči bezectně
a žádnu jinou z žen jsi nemohl být zmámen,
protože nelákal tě cudné lásky plamen.

HIPPOLYTOS:

Ne, otče! Srdce mé, proč to dál ukryvat,

46

láskou, jež cudná je, nechťelo pohrdat.

U vašich nohou zde vyznávám pravou vinu:
já, i přes zákaz váš, miluji, láskou hynu.
Mám Arii rád, patřím jí docela.

To dcera Pallantů vám syna zmámila
a já ji zbožňuji. Celá má duše, pane,
přes vaše zákazy jen pro tu dýtku planě.
Bozi! Ty miluješ? Ach ne, toť hrubá lest,
jež ospravedlnit má přestupkem tvou čest.

HIPPOLYTOS:

Já po šest měsíců se musel lásky stříci.
Tak dlouho ji mám rád. Ted musím vám to říci.
Což nic vás nezdvaví krutého omylu?

Měl bych snad přísahou se bránit tomu zlu?
Ať země, nebesa, ba příroda ať celá...
Vždy křivá přísaha zločince krytí měla.
Dost, přestaň, ušetři mě trapně rozmluvy,
když pochybná tvá ctnost mi nic víc nepoví.

HIPPOLYTOS:

Má ctnost vám připadá i pochybná i lstivá,
leč Faidra v srdci svém jinak se na mě dívá.
Tvá drzost nestoudná mi znovu bere klid.

THÉSEUS:

Kam chcete abych šel a kdy mám odejít?
Byl město Herakla tě krylo sloupy svými,
já bych se domníval, že příliš blízko jsi mi.

HIPPOLYTOS:

Obtěžkán nevinně tak hrozným zločinem,
kde najdu přátele, vámi jsa opuštěn?
Jen se zvrhlíky hledžít v přátelském teď svazku,
kteří cti nevěru a krvesmilnou lásku.

Se zrádci přátel se, již bez cti jak ty jsou,
ti snad i ochranu ti nyní poskytnou.

HIPPOLYTOS:

Smilstva a nevěry řeč vaše plná byla,

47

však Faidra, a ne já, se z matky narodila
a z krve, o níž je, pane, přec známo všem,
že plna hříchů je, z nichž já jsem obviněn.
Co? Jsi snad obětí své vlastní zbeslosti?
Naposled říkám ti: Zbav mě své přítomnosti
Jdi, zrádče! Nečekej, že otec zuřivý
z těchto míst veřejně tě s hanbou vypoví.

48
(příklad Gustav Franck)